

55. Strassburgsvisan.

Tämligen raskt.

*I sta-den Strassburg bod-de en a-dels-man Så rik, På
guld och på pen-nin-gar fanns ing-en ho-nom lik. Han
äg-de blott en dot-ter så dä-je-lig och skön, Hon
äls-ka-de av al-la en sjö-man till sin död.*

2. En sjöman har hon älskat, en sjöman vill hon ha,
En sjöman har hon älskat uti alla sina dar.
Så litet som hon spisade och ännu mindre drack,
Hennes hjärta dock djupt sårats för mat hon ej har smakt.
3. En resa till Ostindien den sjöman skulle gå,
Och för den unga flickan stor sorg nu bliva må.
Hon önskar honom lycka och månget ömt farväl,
Men ändå vilas smärtan så tungt på hennes själ.
4. När sjömannen har hunnit till sin bestämde ort,
Till kärestan han skriver ett brev, som sändes fort.
På varje rad han skriver och beder ömt sin vän
Att honom icke sörja, han kommer snart igen.
5. Maria hon fick brevet om morgon till sig in.
Hur ljuvt att få en hälsning allt ifrån vännen sin!
Och gossen, som det bragte, ej obelönad gick:
Han utav skön Maria tre speciedaler fick.
6. Maria läste brevet med glädje och med tröst,
Och det var mycket fröjdefullt för hennes unga bröst.
Hon ville gömma brevet såväl som all dess ord,
Men fadern kom och tog det med våld från hennes bord.
7. »O, käre du min fader, låt mig den sjöman få!
Ej någon större gåva du din dotter giva må.
Om jag ej honom äger, om jag ej honom får,
Så gör det mig detsamma, vart jag i världen går.»
8. »Nej, om han ock den endaste sjömannen här var,
Tro aldrig, att du honom till äkta make tar,
Först vill jag honom dräpa och sen dig skänka bort,
En annan har förfrågat och har mitt ja sen fått.»
9. Men några år därefter kom det ett skepp till land,
Varvid den grymme fadern strax ilar ned till strand
Och bjuder så den sjöman i ensamt rum med sig.
Han följer, men ej tänkte, han mista skull' sitt liv.
10. »Hör nu min unge sjöman, säg om ni ej är den,
Som har förfört min doter och spelar hennes vän?
Jag vill på er ej hämnas, tro mig jag säger sant,
Så vida ni mig lovar att rymma från vårt land.»
11. »Nog är jag väl den sjöman, er dotter älskat ömt,
Men henne att förföra jag ens ej aldrig drömt.
Vad vi tillsammans talat, bör icke ses med hån,
Hon är i mina tankar och går ej därifrån.»

12. Den rysansvärde fadern nu tänderna
hopskar
Och tager fram den kniven, han inom
rocken bar:
Den sänker han i bröstet uppå den sjö-
man god,
Gick ut och stängde dörren, lät en sim-
ma i sitt blod.
13. Nu gånger han direkt till kära dottern
sin:
»Kom, älskade min dotter, får du se
vännen din,
Nu får du hålla bröllop med kärasten
så fin,
Och blod får du i bägar'n i stället för
sött vin.
14. När dottern såg, att fadern var ned-
stänkt med blod,
Då bleknade hon hastigt, men fattar
ändock mod.
Hon ser sin älskling falla, ser blodet
spruta varmt,
Tar kniven oförfärat och gömmer vid
sin barm.
15. »O, stränge fader hör nu min sista bön
till dig:
Lägg mig i sjömans kista, lägg mig vid
sjömans lik!
Nu sörjer jag ej mera för vännen min
så öm
Och slutar mina dagar så ljuvt som i
en dröm.»
16. När som den unga flickan de orden
hade sagt,
Så tar hon fram den kniven, hon uti
barmen lagt.
Den sänkte hon i bröstet, sjönk ned vid
sjömans lik,
Ej fadern det kan hindra, hur fort han
hastar dit.
17. Till Strassburgs sköna kyrka de döda
fördes hän,
Låg klädda uti silke, som kungen skänk-
te dem.
På deras armar syntes det skära silket
rött,
Att ingen kunde säga, varav de hade
dött.
18. Bak kistan syntes fadern med kniven
i sin hand
Att skämmas och bli straffad med ga-
lérslavens band.
Må händelsen bli varning för varje
hjärtlös far,
Att neka sina döttrar att få den de
vill ha.